

Sygn. akt I NO 111/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

SSN Jacek Widło

w sprawie z odwołania A. M. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z 6 marca 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r. poz. 713,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2020 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2019 z dnia 6 marca 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r. poz. 713, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej: ustawa o KRS), postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku

o powołanie Pani E. A. C., Pani A. M. W. i Pana P. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. .

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 713, zgłosili się: Pani E. A. C. - starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Z., Pani A. M. W. - radca prawny oraz Pan P. W. - referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w G..

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS.

Na posiedzeniu 4 marca 2019 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani E. A. C. (2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”) na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. .

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że w jego ocenie rekomendowana kandydatka spełnia przesłanki powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego, a dodatkowo analiza jej orzecznictwa dowodzi, że zajmowała się wszystkimi rodzajami spraw, z zakresu spraw powierzanych referendarzom sądowym, osiąga bardzo dobre wyniki w zakresie zaskarżalności spraw i stabilności orzecznictwa. W ocenie zespołu Pani E. A. C. daje gwarancje prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie sądu rejonowego. Uzyskała też najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Na posiedzeniu plenarnym 6 marca 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, przeprowadzeniu dyskusji, zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem i po jego wnikliwej analizie - nie podzielając stanowiska zespołu - zdecydowała, że Pani E. A. C., Pani A. M. W. oraz Pan P. W. nie powinni zostać objęci wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N..

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. kandydatów, a także podniesiono, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani E. A. C., Pani A. M. W. oraz Pana P. W. o zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności doświadczenie zawodowe kandydatów.

Wskazano, że Pani A. M. W. urodziła się w 1975 r. w Ż. . W latach 1995-2002 pracowała między innymi w spółce prawa handlowego w Ż. na stanowisku doradcy prawnego. W 1999 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...), uzyskując tytuł magistra z wynikiem dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Z. złożyła w kwietniu 2002 r., egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dostatecznym. W latach 2002-2007 pracowała na stanowisku referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Z., w którym obowiązki wykonywała w VIII Wydziale Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. została wpisana na listę radców prawnych tej Izby. Od września 2007 r. wykonuje zawód radcy prawnego, między innymi w ramach indywidualnej kancelarii radcowskiej, w tym w ramach umów o świadczenie stałej obsługi prawnej. W 2015 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie zamówień publicznych. Kandydatka uczestniczyła w szkoleniach. Jest współautorką publikacji pod tytułem „Egzekucyjne i nieegzekucyjne potrącenia z wynagrodzeń” oraz legitymuje się doświadczeniem dydaktycznym wynikającym z prowadzenia szkoleń dotyczących między innymi tematyki potrąceń z wynagrodzeń pracowniczych i windykacji.

Ocenę kwalifikacji Pani A. M. W. sporządził Pan A. O. - sędzia wizytator do spraw cywilnych i gospodarczych. Opiniujący bardzo dobrze ocenił pracę

kandydatki jako pełnomocnika, stwierdzając wysoką sprawność w podejmowaniu czynności w sprawach swoich klientów, stwierdził również, że wykazuje ona bardzo dobrą biegłość w stosowaniu przepisów prawa. Nadto Pani A. M. W. wykazuje się samodzielnością, zaangażowaniem i decyzyjnością. Obowiązki wykonywała w sposób należyty i rzetelny, przy czym wykazała się znajomością aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego i literatury prawniczej. Konkludując sędzia wizytator stwierdził, że kandydatka jest należycie przygotowana do sprawowania funkcji sędziego i w pełni zasługuje na powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego.

W dalszej części uzasadnienia uchwały Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że uwzględniła opinię Kolegium Sądu Okręgowego w Z. oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Z. .

Kolegium Sądu Okręgowego w Z. na posiedzeniu 6 listopada 2018 r. zaopiniowało pozytywnie Panią E. A. C. 9 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się” oraz Panią A. M. W. 5 głosami „za”, 2 głosami „przeciw” i 2 głosami „wstrzymującymi się”, zaś negatywnie Pana P. W. 3 głosami „za”, 3 głosami „przeciw” i 3 głosami „wstrzymującymi się”.

Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Z. 19 listopada 2018 r. kandydaci uzyskali odpowiednio: Pani E. A. C. 47 głosów „za”, 6 głosów „przeciw” i 10 głosów „wstrzymujących się”. Pani A. M. W. 38 głosów „za”, 14 głosów „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”, zaś Pan P. W. 9 głosów „za”, 37 głosów „przeciw” i 16 głosów „wstrzymujących się”.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że łączne wszechstronne rozważenie wszystkich okoliczności dotyczących poszczególnych uczestników niniejszej procedury nominacyjnej nie doprowadziło do uzyskania przez którąkolwiek z kandydatur wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że Pani A. M. W. zdobyła różnorodne doświadczenie zawodowe, w tym wynikające z pracy na stanowisku referendarza sądowego oraz z wykonywania zawodu radcy prawnego, jednak egzamin sędziowski złożyła zaledwie z oceną dostateczną, a także uzyskała niższe od Pani E. A. C. poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Z. oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Z.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 6 marca 2019 r. na kandydaturę:

- Pani E. A. C. oddano 8 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 9 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani A. M. W. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 16 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana P. W. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 18 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W związku z tym, że w głosowaniu żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów, Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa, na podstawie § 12 ust. 3 pkt 1 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa stanowiącego załącznik do uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2019 z dnia 24 stycznia 2019 r., zarządził ponowne głosowanie nad kandydaturami Pani E. A. C. i Pani A. M. W.. W wyniku tego głosowania na kandydaturę:

- Pani E. A. C. oddano 8 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 10 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani A. M. W. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 16 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W ostatnim akapicie uzasadnienia uchwały podkreślono, że mając na uwadze wyniki głosowania, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę jak na wstępie.

Odwołaniem nadanym dnia 23 kwietnia 2019 r. A. M. W. zaskarżyła ww. uchwałę KRS w zakresie, w jakim Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani A. M. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego rejonowego w Sądzie Rejonowym w N..

Zaskarżonej uchwale zarzuciła oczywistą sprzeczność z prawem przejawiającą się w:

1) naruszeniu przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 oraz art. 44 ust. 1 ustawy o KRS) tj.:

a. art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie 2 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez niedokonanie faktycznej i rzetelnej oceny kandydatury skarżącej na równych zasadach jak innych kandydatów przedstawionych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przez Radę w tym i innych postępowaniach, albowiem w uzasadnieniu uchwały wskazano, iż jednym z kryteriów, które zadecydowały o nieprzedstawieniu kandydatury do powołania na stanowisko sędziego jest ocena uzyskana z egzaminu sędziowskiego (jak wskazano - zaledwie dostateczna), które to kryterium nie może mieć wpływu w przypadku skarżącej na dokonanie przez KRS wyboru kandydata, po wtóre, co wynika wprost z uzasadnienia uchwały, stanowi kryterium dyskwalifikujące w tym postępowaniu, a zatem również na przyszłość (kandydatka nie może zmienić raz uzyskanej oceny), co w sposób bezpośredni ogranicza dostęp skarżącej do służby, po trzecie w przypadku innych kandydatów z oceną dostateczną uzyskaną na egzaminie zawodowym nie powinni być oni przedstawiani Prezydentowi RP;

b. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, bez zastosowania ustawowych kryteriów oceny i rozpatrzenia wniosku - bowiem z pominięciem udostępnionej w ramach postępowania dokumentacji w tym oceny kwalifikacji kandydata, przedłożonych opinii i rekomendacji, dokumentów dot. uzyskania przez kandydata dodatkowych kwalifikacji (zaświadczenie o ukończeniu studiów podyplomowych), dokumentów dot. publikacji kandydata, dokumentów dot. prowadzonych przez kandydata szkoleń, oraz z pominięciem uwzględnienia przebiegu dotychczasowej pracy kandydata przed złożeniem wniosku;

c. art. 61 § 1 pkt 6 w związku z art. 61 § 2 pkt 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez wzięcie jako kryterium oceny kandydatury Skarżącej wyniku egzaminu sędziowskiego, w sytuacji gdy kandydatka wykonując zawód radcy prawnego nie podlega nawet kryterium legitymowania się tym egzaminem,

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ §1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 oraz art. 44 ust 1 ustawy o KRS) w postaci art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez:

- brak należytego uzasadnienia uchwały tj. brak odniesienia się do poszczególnych kryteriów oceny w sposób zapewniający Skarżącej (i Sądowi rozpatrującemu ewentualne odwołanie od uchwały) uzyskanie przekonania co do rzetelności i bezstronności oceny oraz uwzględnienia przy dokonywaniu oceny jasnych i spójnych dla wszystkich kandydatów kryteriów;

- niezasadne oparcie uchwały, pomimo wskazania, iż została wydana „po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy”, jedynie na dwóch kryteriach tj. ocenie uzyskanej z egzaminu sędziowskiego oraz opinii Kolegium Sądu Okręgowego w Z. oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów, a tym samym pozorne odniesienie się do „całokształtu okoliczności sprawy” oraz „doświadczenia zawodowego kandydatów”.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w części dotyczącej A. M. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS).

Dnia 21 maja 2019 r. KRS w odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Niniejsze odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał KRS dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach

sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy i ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej, jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z dnia 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o danym rozstrzygnięciu. W szczególności, jeżeli w zakresie

poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Samo subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie (zob. m in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., III KRS 5/16).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że doświadczenie zawodowe stanowi podstawowe kryterium, jakie KRS powinna brać pod uwagę przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze. Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru wiążącego, a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zestawienia tych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Ocena przydatności kandydata należy do KRS, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika ponadto, że w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). Jednakże niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła

nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie powoduje, że uchwała jest sprzeczna z prawem (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 38/14).

Odwołująca się nie wykazała sprzeczności uchwały z prawem. Podstawę do zaskarżenia uchwały KRS stanowi faktyczna sprzeczność skonkretyzowanych przepisów prawa z uchwałą, a nie polemika z jej treścią oparta w istocie o pryzmat ustaleń faktycznych. Nie można bowiem skutecznie dowodzić błędu w subsumpcji przez kwestionowanie prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., V CKN 510/00, LEX nr 53098). Zarzut naruszenia prawa nie może służyć do pośredniego kwestionowania ustaleń faktycznych, ani nie może się opierać na własnej wersji stanu faktycznego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CSK 180/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2004 r., V CK 81/04; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1999 r., III CKN 206/98).

Reasumując, w sprawie nie doszło do naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w sposób wskazany przez odwołującą się, gdyż KRS uprawniona jest do doboru kryteriów oceny kandydatów w danej procedurze nominacyjnej i ustalania hierarchii ważności tych kryteriów z punktu widzenia potrzeb danego przypadku.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, bez zastosowania ustawowych kryteriów oceny i rozpatrzenia wniosku. W tym miejscu wskazać należy, że KRS nie jest związana rekomendacjami zespołu, a więc nawet sama okoliczność, że inna kandydatka (Pani E. A. C.) została rekomendowana przez zespół, a następnie KRS nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. nie jest sprzeczna z prawem. Zespół przeprowadza wstępną weryfikację kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie i przygotowuje, w oparciu o tę weryfikację, stanowisko dotyczące rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur przez KRS. Jednakże, w następnej kolejności wszystkie zgłoszone kandydatury rozważa i ocenia na posiedzeniu Rada i ostatecznie to właśnie KRS, po przeprowadzeniu

głosowania nad wszystkimi kandydaturami, podejmuje uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowiska sędziowskie tych kandydatów, którzy uzyskali wymaganą bezwzględną większość głosów. Raz jeszcze podkreślić należy, że członków KRS nie wiąże stanowisko zespołu. Rada po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, kierując się kryteriami ustawowymi, ma prawo nie podzielić stanowiska zespołu. Gdyby przyjąć odmiennie, zbędne byłoby dokonywanie jakiegokolwiek weryfikacji kandydatów przez KRS, która jedynie powielałaby w uchwale stanowisko wyrażone przez zespół. Tymczasem w przypadku oceny kandydatury odwołującej się, zarówno zespół jak i KRS zajęły spójne stanowisko, co tym bardziej wskazuje na bezzasadność podniesionego w odwołaniu zarzutu.

Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury odwołującej się (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS), KRS dokonała - w procedurze głosowania - oceny kandydatury odwołującej się, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez odwołującą się własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ocena ta należy do wyłącznej kompetencji KRS.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 61 § 1 pkt 6 w związku z art. 61 § 2 pkt 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez wzięcie jako kryterium oceny kandydatury Skarżącej wyniku egzaminu sędziowskiego, w sytuacji gdy kandydatka wykonując zawód radcy prawnego nie podlega nawet kryterium legitymowania się tym egzaminem - o ile rzeczywiście odwołująca się nie musiała legitymować się złożeniem egzaminu sędziowskiego, to po pierwsze KRS stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie (a zatem i odwołująca się) spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, a po drugie nie znaczy to, że w przypadku, gdy w toku postępowania konkursowego wszyscy kandydaci legitymowali się zdaniem egzaminem sędziowskim, należy całkowicie pominąć tę okoliczność. Wręcz przeciwnie, w tym konkretnym konkursie, w którym brały udział trzy konkretne

osoby, legitymujące się oceną z egzaminu sędziowskiego, uznanie, że należy wyłączyć ten element z oceny, mogłoby wzbudzać wątpliwości co do zupełności oceny w analizowanym postępowaniu. KRS w odpowiedzi na odwołanie podkreśliła, że w celu ujednolicenia i przejrzystości procedury kryterium to jako wspólne wszystkim kandydatom zostało wzięte pod uwagę, ale obok pozostałych okoliczności takich jak oceny kwalifikacyjne, odpowiednie doświadczenie zawodowe, staż orzeczniczy i podnoszone kwalifikacje zawodowe. Naruszenie ww. przepisów można by zarzucać, gdyby powyższe kryterium nie było uzupełniające, a było jedynym lub decydującym o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko sędziego odwołującej się. Tym samym, nie sposób uznać, aby przytoczenie dostatecznej oceny odwołującej się z egzaminu sędziowskiego miało rozstrzygający wpływ na treść uchwały.

Chybione są również zarzuty naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Artykuł 42 ust. 1 ustawy o KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. Nie ma przepisu prawa, który obligowałby KRS do sporządzania tak szczegółowego uzasadnienia uchwały, jak ma to miejsce w przypadku orzeczeń wydanych na skutek merytorycznego rozpoznania danej sprawy przez sąd w postępowaniu cywilnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13 i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania i pozwala na poznanie argumentów, którymi kierowała się Rada podejmując tę uchwałę. W uzasadnieniu uchwały KRS są przedstawione osiągnięcia, walory i przymioty odwołującej się (s. 3-4 uchwały KRS). Tym samym KRS miała pełną świadomość co do dokonań i przebiegu ścieżki zawodowej odwołującej się, natomiast nie sposób wymagać, aby KRS szczegółowo odnosiła się i przytaczała poszczególne okoliczności dotyczące każdego pojedynczego kandydata po raz kolejny w treści tej samej uchwały. Najistotniejsze,

aby organ kolegialny (składający się z wielu członków), jakim jest KRS, dysponował wszystkimi materiałami (*vide* akta osobowe, wykaz dokumentacji kandydata na stanowisko sędziego) dotyczącymi danego kandydata (tu: odwołującej się) i na ich podstawie podjął uchwałę, co miało miejsce w niniejszym przypadku.

Z tych przyczyn subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów, w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do KRS, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów.

Wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.